

νά γυμνάζωνται οἱ τώρα πελιδνοὶ, ὠχροὶ, ἀδολχοὶ, κεκυφότες, μελαγχολικοὶ παῖδες, οἱ δλητηριάζοντες τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐλληνικῆς πλάσεως, χάρις εἰς τὸ ἔγκλημα, τὴν κτηνωδίαν, τὴν βαρβαρότητα, τὴν προδοσίαν βουλῶν καὶ κυβερνήσεων, αἵτινες αὐτὸ δὴ τὸ ζήτημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ὤφειλον νὰ καταστήσουν ζήτημα πάλης, ἀγῶνος, κρίσεων ὑπουργικῶν, ἀγαιδοκαταβασμάτων ὑπουργείων καὶ διαλύσεων βουλῶν.

Ποῖος τῶν πολιτευομένων τὸ ἐμελέτησε; Ποῖος ἐφάνη καὶ ὅτι τὸ ἐννοεῖ; Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μίαν καὶ μόνην ἀγόρευσιν βαθεῖαν τοῦ ζητήματος ἀναλυτικὴν ἔχουσαν, ἀπὸ συστάσεως Βουλῆς καὶ ἐντεῦθεν, τὴν περισυνὴν ἀγόρευσιν τοῦ νεωτέρου Δεληγεώργη, φιλοτίμως ἐγκύψαντος εἰς ζήτημα, ὅπερ ἐτάραξεν ἄλλοτε τὴν Γερμανίαν καὶ ταρασσὶ τώρα τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ ἦνε πάντοτε τὸ **πρῶτον** ζήτημα ἐπὶ πολλοὺς ἐτι αἰῶνας, διότι ὅλος ὁ ἄνθρωπος κρύπτεται ἐν τούτῳ: ἐν τῇ δημοτικῇ ἐκπαιδεύσει. Βάσις δὲ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐστὶ πάντοτε ἡ γυμναστικὴ, ὁ ἐρεῖνός περιπάτος, ἡ ἐκδρομὴ, ἡ καλὴ τροφὴ τῶν παίδων, ἡ ψυχαγωγία, ἐν μιᾷ λέξει, τὸ σῶμα καὶ κατόπιν ἡ γραμματικὴ τοῦ Γενναδίου, τὸ συντακτικὸν τοῦ Ἀσωπίου, ὁ Ὀμηρὸς καὶ ἡ τοιγυνομετρία.

Εὐτυχῶς ἤρξισαμεν ὀλίγον ἐνεργούντες: ὅχι βεβαίως διὰ μιᾶς, ὅχι ἐν μεγάλῳ σχεδίῳ, ὅχι μετ' ἀποράσεως, ὅχι μετὰ μεγαλειτέρου ἐνθουσιασμοῦ, ὅχι ἀπὸ τῶν δημοτικῶν σχολείων εἰς τὰ γυμνάσια, ἀλλ' ἀπὸ τούτων εἰς ἐκεῖνα ἐν τούτοις ἤρξισαμεν καὶ ὅταν ἀρχίσωμεν κατὰ τι οἱ Ἕλληνες βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἀφήσωμεν εἰς τὸ μέσον. Ἡ γυμναστικὴ ἀκούεται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ δεκαπενταετίας: ἀλλὰ δὲν ἦτο ὡς εἴπομεν κλάδος παιδαγωγικῆς: ἦτο σχολοβασία, τρυμ-πουκισμός, ἀσικλῆκι, ρουσφέτι. Ἀπὸ διετίας μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, δόντος μὲ μικρὰν ἀφορμὴν τοῦ κ. Μαυροκορδάτου, ἐπιμενέαντος δὲ τοῦ κ. Λονθάρδου, ἀναπτύξαντος δ' ἐκτακτὸν ζῆλον καὶ ἱκανότητα τοῦ κ. Φωκianoῦ, καὶ συνεργασθέντων μετ' αὐτοῦ φιλοτίμως ὅλων τῶν συνεργατῶν καὶ διδασκάλων, ἡ γυμναστικὴ ἤρξατο γιγνομένη εὐπροσωπος, μετοχευθεῖσα εἰς τὴν ἀληθῶς παιδαγωγικὴν διώρυγα, ἀνεγνωρίσθη δὲ τοῦτο εἰς τὰς διπλᾶς ἡδὴ ἐξετάσεις τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Φωκianoῦ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Πύργου χθεσινάς. Ἐχάρημεν δὲ ἡμεῖς ἐξ ἔσου διὰ τε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐξεδήλωσεν ἡ κοινωνία. Εὐγε! Δὲν μᾶς ἐλκύουν μόνον τὰ Νευρόσπαστα καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον, οἱ περίπατοι καὶ τὰ καφενεῖα, μᾶς ἐσειναν ἀντμμένοι σπινθῆρες τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ μεταβαίνουσαν φαιδροὶ ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, ἐκεῖ πλησίον τοῦ ἀρχαίου Γυμναστηρίου, νὰ ἴδωμεν γυμναζομένην τὴν νεολαίαν μας, νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν τροφὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ βρύνουσαν ἐπὶ τὰ προγονικὰ ἔχνη, τὰ ὅποια ὀλίγον ἔαν σκάψωμεν μὲ τὰς χεῖρας μας θὰ εὕρωμεν εἰς τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους τόπους, ὅπου τὸ γυμναστήριον, νωπὰ ἀκόμη, λέγοντά μας: Ἀκολουθεῖτε μας!

Ποία δὲ εὐτυχὴς σύμπτωσις ὥστε οἱ δύο διευθύνται τῶν Γυμναστηρίων, Φωκianoῦ καὶ Πύργου, ἀθληταὶ τὸ παράστημα καὶ τὸν κορμὸν, στρατιῶται τὸ βᾶδισμα καὶ τὸ προσταγμα, νὰ ὑπενθυμίζωσιν ἡμῖν ἄνδρας Ἕλληνας ἀρχαίους, οἵτινες βεβαίως ἦσαν ὑπέρτεροι ἡμῶν ὅχι μόνον ποιοτικῶς, ἀλλὰ καὶ ποσοτικῶς. Ἐκεῖνο ὅπερ μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν ἐνίοτε βλέπομεν εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Πλάκας, νεωτέρους Ἀτλαντας καὶ Ἡρακλεῖς, ὡς τὸν διπλοῦν καὶ τριπλοῦν ἄνθρωπον καὶ τὴν φωνὴν Στέντορα ἀγαπητὸν φίλον Ἀγάπιον, νὰ τοὺς βλέπωμεν συνηγομένους ἀπὸ κοινοῦ εἰς τοὺς δύο

κυβερνῶντας τὴν γυμναστικὴν, τὸν Πύργον καὶ τὸν Φωκianoῦ. Μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κυβερνητικῇ ἀλλὰ καὶ τῇ ἀθλητικῇ κλίμακι ἔρχεται ὁ Τρικούπης, ἔχων συμπάρεδρον τὸν γραβιτόνωτον Ράλλον.

Ὁ κ. Πύργος ἔδωκε στρατιωτικωτέραν χροιάν εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ἐνθουσιῶν παλαιὰ καλὰ χρόνια καθ' ἃ ἔφερε γαλόνια λοχίου τοῦ ἵππικου καὶ τᾶλλα τὴν μακροετῇ εἰς τὴν ξιφασκίαν διδασκαλίαν του εἰς πάντα καὶ ἀκρῶ δακτύλῳ γευσάμενον τῆς ρωμαντικῆς αὐτῆς τῶν ἵπποτικῶν χρόνων ἀσκήσεως. Μετὰ στοιχειώδεις ἐλευθέρας ἀσκήσεις, οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐτράπηταν ἐπὶ ἀναρρίχουσιν ἱστοῦ, αἰώραν, κλίμακα, ἀναπετέρωσαι, μέχρι γιγανταιωρημάτων εἴτα περὶ τὰ δίζυγα καὶ εἴτα εἰς τὰ μονόζυγα μετὰ τάχους, μετὰ σπουδῆς, μετὰ δεξιότητος, μετὰ τέχνης. Καὶ ἔπειτα διὰ τῶν ἀλτήρων μετ' ἐπιμονῆς προδιδούσης μορφωθέντας σιδηροῦς μύς, καὶ εἴτα ἀσκήσεις στρατιωτικὰς πρὸς τύμπανον δημορίας, στεφθεῖσας ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας μεθ' ὅλην τὴν ἀτακτον καὶ ἐνοχλητικὴν τοποθέτησιν τοῦ εἰσπρεύσαντος πλήθους τῶν θεατῶν, καταληξάσας εἰς εὐμορφον μετὰ μουσικῆς παρέλασιν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἐκτραγεῖσθαι εἰς τέλος εἰς δικαίαν ζητωκραυγὰν, πληρωσάσας ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζωῆς, καὶ εἰς ζωρότερα γενικὰ συγχαρητήρια τῷ διευθύναντι κ. Πύργῳ, ἀπολαύσαντι τὴν γλυκεῖαν ἡδονὴν τῶν μεγάλων κόπων του.

Ἡ ΠΑΡΙΛΙΣΣΙΑ ΘΑΔΟΣ

Καὶ ἔπειτα; Ἐπειτα, διαλύσεις ὅλου τοῦ κατὰ μυρμικίας, ἀλύσεις, συμπλέγματα, ἀνθοδέσμες, κονιορτὸν, κύματα, ἀνεμοστρόβιλον, κόσμου, ἀλλὰ διαλύσεις διὰ ποίας ὁδοῦ; Διὰ τοῦ τριῶν πήχεων πλάτους παρλισσίου δρόμου, δι' οὗ ἔπρεπε νὰ διέλθωσι τὸ ὀλιγώτερον εἰκοσακισχίλιο πόδες κοινῶν θεατῶν, καὶ ξεχωριστὰ, ἵπποι ἀξιωματικῶν, ἄμαξαι ὁμογενῶν, ἄμαξαι Κροκαλῶν, κάρρα καρραγωγέων, διὰ τῆς τριῶν μέτρων πλάτους ἐκείνης ὁδοῦ, ἥτις συνορεύει πρὸς τὸν Ἰλισσὸν ἀφ' ἑνὸς, καὶ πρὸς τὸν κῆπον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφ' ἑτέρου, ὅστις δὲν εἶναι ὁ κῆπος, ἀλλ' εἶναι ἡ παρλισσία ὁδὸς, περιτειχισθεῖσα καὶ σχηματισθεῖσα εἰς κῆπον, διὰ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ὁ Δῆμος νὰ εἴπῃ: Πόσα, καὶ νὰ λέγῃ ὁ ἰδιοκτήτης: Τόσα, τὰ ὅποια νὰ μὴ θέλῃ ἢ νὰ μὴ δύναται νὰ πληρώσῃ ὁ Δῆμος, νὰ ἀναγκάζεται δὲ ὁ κόσμος νὰ σταματᾷ ἐκεῖ, ὅπου ἐκτείνει αὐτὸς ὁ κῆπος τὴν ἀσελγῆ τὸν γαστέρα, μὲ τὴν ὁποῖαν κατεπλάκωσε καὶ κατεπάτησε τὴν δημοσίαν ὁδὸν, νὰ σταματᾷ ὡς νὰ εἶναι ἐν μεγάλῃ κηδεῖα, νὰ σταματοῦν ἀναμῖξ, πεζοὶ, ἑφιπποὶ, ἄμαξαι, κάρρα, παιδιὰ, δεσποινίδες, γέροντες καὶ ἄνθρωποι νευρικοὶ, οἵτινες θέλουν νὰ κάμουν τὸν περίπατον αὐτῶν ὅχι μὲ βῆμα κηδεῖας. Αὐτὸ πλέον ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ἐτῶν ἥδη, ἰδίως ὅμως φέτος, ὅτε καὶ ὁ πληθυσμὸς θὰ ἡβήσῃ καὶ αὐξάνει περισσότερον καὶ οἱ Πατήσιοι ἡρμώθησαν καὶ ὅλα τὰ θεάματα ἐκεῖ συνέρρευσαν, ὅτι εἶναι σκάνδαλον καὶ ἀντικείμενον δημοσίας τάξεως, εἰς ὃ ὤφειλον νὰ ἐπέμβωσι Νομαρχία, Δῆμος, Ἀστυνομία καὶ αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, νὰ ρίψωσι τὰ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τείχη τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ ἀποζημιώσεως νὰ δοθῇ σύμφωνα μὲ τὸν περὶ δημοσίας ἀνάγκης νόμον, ἂν δὲ δὲν ὑπάρχῃ, νὰ μὴ δοθῇ τίποτε, διότι δὲν πιστεύομεν ὁδὸς τόσο πλάτους ἐκεῖ πλησίον νὰ ἐσταίνευσεν ἀνέκαθεν—χωρὶς τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἰδιοκτήτου—εἰς τρεῖς πήχεις. Γνωρίζουν νὰ κηρύττουν ἐτοιμόρροπα πτωχῶν ἀνθρώπων σπήτια

καὶ δὲν γνωρίζουν νὰ κρημνίσουν ὑπερρίαλα τείχη μπαίνουν-
τα εἰς τὴν μύτην τοῦ δήμου, ἀλλὰ περιμένουν νὰ πλουτίσῃ
ὁ δῆμος διὰ νὰ πληρώσῃ δάκτυλον καὶ λίραν τῆς δημοσίας
ὁδοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ δρομοκῆπου. Ὁ δὲ κ. Κοσονά-
κος κατακλίσκει εἰς παιδαριώδη τὴν παλληκαρώσυνην του
καὶ δὲν τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς δέκα ἐργατῶν, νὰ τὸν κρημνίσῃ
τὸν κῆπον καὶ ν' ἀποδώσῃ τὰ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν ἐδόν.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ !!!

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προπαρασκευῶν, αἵτινες πρὸ ἡμερῶν
ἐγένοντο ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας πρὸς
πανηγυρισμὸν τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου, οἱ περὶ τὸν ἀνθη-
γεμόνα στρατηγὸν Κάουλθαρος ἐφρόντισαν νὰ περισυλλέξω-
σι 500 περίπου περιτρίμματα τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου καὶ
ἀναβαπτίσαντες αὐτὰ ἐν τῇ μακεδονικῇ κολυμβήθρᾳ ν' ἀ-
ποδώσωσιν αὐτοῖς τὴν ιδιότητα πρεσβεΐας τοῦ μακεδονικοῦ
λαοῦ καὶ νὰ ὑπαγορεύσωσι τοῖς ἀρχηγεῖς αὐτῶν τὸ μάθη-
μα, ὅμει μετὰ τινος ἡμέρας ἐν ἐπισημότητι ὤφειλον νὰ ἐ-
παναλάβωσι. Καὶ δὴ, οἱ 500 οὗτοι Μακεδόνες (; !) συνῆλ-
θον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου ὑπὸ τὰ πα-
ράθυρα τοῦ οἴκου τοῦ ἀνθηγεμόνου στρατηγοῦ Κάουλθαρος,
ἐκεῖ δὲ εἰς ἑξ' ὀνόματι τῆς σεβαστῆς αὐτῆς ὁμνγύρεως
προσεφώνησε τῷ στρατηγῷ καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ δια-
βιβάσῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσσιῶν τὰς εὐ-
χὰς τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ (sic) μετὰ τῆς παρακλήσεως
ὅπως ἡ Α. Α. Μ. ὁ Τσάρος φροντίσῃ περὶ τῆς ὅσον ἐνεστι
ταχύτερας ἐνώσεως τῆς Μακεδονίας μετὰ τῆς μητρὸς
Βουλγαρίας !!!

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ

(ΑΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κόρινθος, 26 Μαΐου.

Πρὸ πέντε ἡμερῶν ἀφίκετο ἐνταῦθα νέος τις ὀνομαζόμε-
νος Γρηγόριος Κ. Ἀντωνιάδης, φοιτητῆς τριετῆς τῆς φιλο-
λογίας καταγόμενος ἐκ Θεσσαλονίκης· οὗτος ἦν υἱός, ὡς
λέγουσι καλῆς οἰκογενείας, περιπεσὼν ὅμως ἔνεκα ραδιοур-
γιῶν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ πατρὸς του ἐστερήθη παντε-
λῶς τῆς βοθηΐας τούτου· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ συντηρηθῇ
εἰς Ἀθήνας ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, ἵνα ζητήσῃ θέσιν
διερμηνέως παρὰ τῇ εταιρίᾳ τοῦ Ἴσθμου, ἀλλ' ἀποτυχὼν
διέμενεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἴσθμου»· εὐρισκόμενος εἰς
ἐλλείψιν χρημάτων, λαβὼν φαίνεται καὶ ἀπελπιστικὴν ἐπι-
στολὴν τοῦ πατρὸς του, τῆς ὁποίας τεμάρχια εὗρον ἐντὸς
λεκάνης δὲν ἠδυνήθησαν δὲ, ἵνα τὰ συναρμολογήσωσι καὶ
ἰδῶσι τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, φαίνεται λοιπὸν ὅτι αὕτη ἡ
ἐπιστολὴ συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν φρικτὴν αὐτοκτο-
νίαν—ὁ νέος οὗτος ἦτο 20—25 ἐτῶν, μετρίου ἀναστήμα-
τος, πρόσωπον ὡραιότατον, φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν καὶ ἐν
γένει τὸ ὕψος του εὐγενές.

Χθὲς λοιπὸν περὶ τὴν 1 μ. μ. μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν
του ἵνα κοιμηθῇ, μετὰ ἐνός δὲ τετάρτου ὕπνου τεταραγμέ-
νου ἐξύπνησεν· εἰς τὸ αὐτὸ δὲ δωμάτιον ἐκοιμάτο καὶ ἄλλος
τις· πάλιν δὲ κοιμηθεὶς μετὰ τετράρων ὕπνον ἡγέρθη τε-
ταραγμένος καὶ ἐρωτήσας τί ὥρα ἦτο ἔλαβε χαρτίον καὶ
ἔγραφεν, ἐν τῷ μεταξύ ὁ σύνοικός του ἐξῆλθεν ἔξω, μετὰ
ἡμῆς εἰαν δὲ ὥραν εὐρέθη ὑπὸ τῷ ξενοδόχῳ φονευμένος διὰ
ρβόλβου, κρατῶν αὐτὸ εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ τὸ ὁ-
ποῖον εἶχεν ἐκκενώσει· ἐνὸς τοῦ στόματός του, πάραντα δὲ
εἶχεν ἐκπνεύσει· ἄφθονον αἷμα ἔρρευσεν, καταπλημυρῆσαν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 487)

Ἐνυμφεύθην ἐν Βατανίᾳ ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα πέντε ἐτῶν
μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς ἐμπόρου, οὗ ἐγενόμην συνέ-
ταιρος. Ἀπέκτησα δύο τέκνα, τὰ ὅποια ἀπώλεσα· ἡ σύζυ-
γός μου ἐπίσης ἀπεβίωσε. Πάντοτε ἐξακολούθῳ ἐμπορευό-
μενος καὶ εὐχαριστοῦμαι. Δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ νῦν μετὰ
περιουσίας δύο ἑκατομμυρίων, ἴσως καὶ περιπλέον· δὲν εἶνε
μὲν αὕτη μεγάλη, ἀλλ' εἶναι τι. Δὲν ἀποσύρομαι ὅμως, θέ-
λω νὰ ἐργασθῶ ἀκόμη, ἀδιάφορον, ἕκαστος ἔχει τὰς ἑ-
ξεις του.

Ἐνεκα τῶν συμφερόντων τοῦ οἴκου μου ἦλθον εἰς Εὐ-
ρώπην.

Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιτρέψω εἰς Ὀκεανίαν χωρὶς νὰ πληρο-
φορηθῶ ἐὰν ἔχω συγγενεὶς ἐν Γαλλίᾳ καὶ χωρὶς νὰ ἴδω αὐ-

τοὺς, ἐὰν τοιοῦτοι ὑπάρχωσιν. Εὐκόλως δὲ ἔμαθον ὅτι ἐ-
πεθύμουν.

Μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξαδέλφῃ μου, εἴσθε εὐγενὴς γυνὴ καὶ καλὴ μήτηρ·
ἔπρεπε νὰ εἴσθε εὐτυχῆς, ἀλλὰ δὲν εἴσθε.

Ἡ Κεκιλία συνεκράτησεν ἀναστεναγμόν, ἠρυθρίασε καὶ
ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Φίλιππος Δεβιλλιέρ ἐξηκολούθησεν.

— Συγχαρησάτέ μοι, διότι σὰς ὡμίλησα οὕτω μετὰ
παρρησίας ὀλίγον ἴσως ἀποτόμου. Γνωρίζω τί εἶνε καὶ τί θέ-
λει ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίζ. Παρουσιάσθην ἐνώπιόν σας μετὰ
τῆς βεβαιότητος τοῦ νὰ μὴ ἀπαντήσω τὸν σύζυγόν σας,
διότι δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν του.

Ἄς ὁμιλήσωμεν λοιπὸν διὰ σὰς. Ἐχετε δύο τέκνα, δύο
υἱούς· ἀλλ' ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν ἑγγονον τῆς Βέρθας
Δεβιλλιέρ. Εἶνε χαριέστατος ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Δεσα-
μαράνδ.

— ὦ ! ναί, εἶπε ζωηρῶς ἡ Κεκιλία, καὶ ὅταν θὰ τὸν ἴ-
δῃτε...

— Τὸν εἶδον, ἔξαδέλφῃ μου.

— Εἶδετε τὸν Παῦλον;

— Μάλιστα.

— Ποῦ λοιπόν;

— Εἰς τὸ οἰκοτροφεῖόν του. Μὴ δυσαρεστῇσθε, ἔξαδέλ-
φῃ μου, ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον κατὰ πρῶτον νὰ ἐπισκεφθῶ